

[Den fungerende udenrigsminister.]

fra begyndelsen fik rådet sit faste sæde i København, og den danske regering påtog sig at formidle forbindelsen mellem rådet og de regeringer, der deltog i dets arbejde.

I de forløbne år har rådet udført et meget omfattende og meget påskønnet videnskabeligt arbejde, der har haft stor betydning for fiskeriet, herunder også i farvandene ved Grønland. For en stor del består rådets opgave i at koordinere og systematisere det videnskabelige arbejde, de enkelte lande, der er interesseret i fiskeriet, gennemfører på egen hånd, og denne opgave er blevet udført for beskedne pengemidler.

I juridisk henseende hviler rådets arbejde på nogle notevekslinger mellem den danske regering og de andre regeringer, der deltager i rådets arbejde. Efterhånden som udviklingen er skredet fremad og mange andre internationale organisationer af lignende art har set dagens lys, er der i de kredse, der har med rådet at gøre, blevet formuleret stærkere og stærkere ønsker om at erstatte dette juridiske grundlag med en egentlig international konvention for på denne måde at tillægge rådet en international status, der svarer til den status, som tilsvarende internationale organisationer har. Samtidig ønskede man rådets organisation og arbejdsformer moderniseret og lagde vægt på, at der opnåedes en sådan ordning, at rådet kunne nyde de privilegier og immuniteter, som andre internationale organisationer har opnået, herunder visse told- og skattemæssige lempelser, således som den danske regering har tilstået dem til f. eks. Verdenssundhedsorganisationens regionalkontor i København.

Under hensyntagen til Danmarks forpligtelser som værtsland for havundersøgelserådet, til vor store interesse i, at dette fik så godt grundlag som muligt for sit arbejde, og til de stedse stærkere ønsker om udarbejdelsen af en konvention som nævnt erklærede den danske regering sig villig til at indkalde de i rådets arbejde deltagende lande til en konference. Denne fandt sted i København i september 1964 med deltagelse af flertallet af rådets medlemslande. På grundlag af et af havundersøgelserådet selv udarbejdet udkast lykke-

des det på denne konference at nå til enighed blandt alle de deltagende lande om teksten til en konvention, der indeholder nogle nye statutter for havundersøgelserådet. Efter konferencen har alle de lande, der er medlemmer af rådet, med undtagelse af Dahomey, der vel har tiltrådt rådets statutter, men ikke deltaget i dets praktiske arbejde, underskrevet konventionsteksten. Dette gælder også Danmark. Konventionen er således underskrevet af de fem nordiske lande og af Belgien, Forbundsrepublikken Tyskland, Frankrig, Irland, Italien, Nederlandene, Polen, Portugal, Spanien, Storbritannien og Sovjetunionen.

Der er næppe tilstrækkelig anledning til ved denne lejlighed at gennemgå konventionens tekst i enkeltheder. Jeg skal dog nævne, at det ifølge art. 1 er havundersøgelserådet opgave at fremme og opbygge forskning og undersøgelser med henblik på studiet af havet, særligt vedrørende havets levende rigdomskilder, og at opstille derpå sigtende programmer og efter aftale med de kontraherende parter at tilrettelægge forskningsarbejder og undersøgelser samt endelig at offentliggøre eller på anden måde at udbrede resultaterne af den forskning og de undersøgelser, der er foretaget under rådets auspicer. I art. 2 konstateres det, at rådets arbejdsområde er Atlanterhavet og tilstødende have, i første række den nordlige del af Atlanterhavet. Det fastslås i art. 3, at rådet fortsat skal have sit sæde i København, og i øvrigt indeholder konventionen en række bestemmelser om rådets organisation. Når samtlige signatarregeringer har deponeret deres ratifikationsdokumenter her i København, træder konventionen efter sin art. 16 i kraft på en i artiklen nærmere defineret dato. Nye medlemmer kan tiltræde konventionen, når den er i kraft, hvis $\frac{3}{4}$ af de lande, der allerede har ratificeret, godkendt eller tiltrådt konventionen, godkender, at den nye stat slutter sig til traktaten.

En særlig grund er der til at fremhæve art. 15, hvorefter rådet selv skal nyde en særlig retsstilling og dets delegerede og sagkyndige, generalsekretæren og andre embedsmænd på de enkelte kontraherende parters territorium skal nyde sådanne privilegier og immuniteter, som er nødvendige